

Sygn. akt III Ca 1361/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 stycznia 2019 roku

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Tomasz Pawlik

po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2019 roku w Gliwicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Ltd z siedzibą na (...)

przeciwko D. L.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w (...)

z 9 marca 2018 roku, sygn. akt I C 4498/17

1. **oddala apelację,**

2. **zasądza od pozwanej na rzecz powoda 450 zł (czterysta pięćdziesiąt złotych) z tytułu zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.**

SSO Tomasz Pawlik

Sygn. akt III Ca 1361/18

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy zasądził od pozwanej na rzecz powoda 1548,98 zł z umownymi odsetkami w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 23 kwietnia 2016 r., a także 947 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Opisany wyrok poprzedziło ustalenie, że 23.03.2016 r. (...) spółka z o.o. w W., dla której usługi pośrednictwa kredytowego świadczyły (...) spółka z o.o. w (...) spółka z o.o. w W., zawarł z pozwaną ramową umowę pożyczki na odległość poprzez stronę internetową. Akceptacja warunków umowy przez pozwaną została dokonana poprzez dokonanie przelewu kwoty 0,01 zł na rachunek kredytodawcy ze wskazaniem w tytule przelewu zgody na warunki umowy. Warunki te przewidywały, że w wypadku nieterminowej spłaty pożyczki, pożyczkobiorca zobowiązany będzie do zapłaty odsetek umownych w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie, określonych w art.481 § 2¹ k.c.. Następnie, w oparciu o postanowienia ramowej umowy pożyczki (...) spółka z o.o. w W. udzieliła pozwanej pożyczki nr (...). Całkowita kwota pożyczki wynosiła 1 552,98 zł i obejmowała prowizję 361 zł. Pozwana zobowiązała się zwrócić pożyczkę w terminie do 10.04.2016 r.

Sąd Rejonowy ustalił także, że pozwana wpłaciła na poczet spłaty pożyczki 4 zł. Następnie umową cesji wierzytelności z 1.07.2016 r. (...) spółka z o.o. w W. zbyła wierzytelność na rzecz powoda. Pismem z 21.06.2016r. pozwana została zawiadomiona o cesji i wezwana do zapłaty należności.

W oparciu o powyższe ustalenia Sąd pierwszej instancji uznał powództwa za zasadne w całości, wskazując, że roszczenie powoda znajduje uzasadnienie w zawartej przez strony umowie pożyczki, a jego podstawę prawną stanowi art.720 k.c. Podkreślił, że pozwana nie kwestionowała, że doszło do zawarcia umowy pożyczki oraz, że wbrew jej zarzutowi powód jasno określił w pozwie co składa się na należność. Należność obejmowała jedynie kwotę pożyczki (pomniejszoną o dokonaną przez pozwaną wpłatę), gdyż powód nie żądał odsetek, ani innych opłat.

Sąd Rejonowy ocenił także, że z przedstawionych przez powoda dokumentów jednoznacznie wynika, że pożyczka została udzielona przez (...) spółka z o.o. w W., która następnie zbyła związaną z tą pożyczką wierzytelność na rzecz powoda.

Jednocześnie wskazał, że pobrana przez pożyczkodawcę prowizja nie przekroczyła granic maksymalnych pozaodsetkowych kosztów kredytu konsumenckiego, określonych w art.36a ust.1 ustawy kredycie konsumenckim. Nie dopatrywał się w tym kontekście abuzywności postanowień umowy, stwierdzając, że prowizja stanowi uzasadnione wynagrodzenie instytucji finansowej za udzielenie pożyczki.

O odsetkach orzekł przy zastosowaniu art.481 § 1,2 i 2¹ k.c., a o kosztach postępowania na zasadzie art.98 § 1 i 3 k.p.c..

Od opisanego wyroku apelację wniosła pozwana

Skarżąca zarzuciła Sądowi Rejonowemu sprzeczność istotnych ustaleń z treścią zebranego materiału dowodowego poprzez przyjęcie, że powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości, podczas, gdy okoliczności faktyczne, w tym brak wykazania legitymacji czynnej powoda, jak również zachowanie stron na kanwie niniejszego postępowania, winno skutkować oddaleniem powództwa wobec nieudowodnienia roszczenia. Apelująca podniosła też naruszenie art.227 k.p.c. w związku z art.233 k.p.c. poprzez oddalenie na rozprawie w dniu 9.03.2018 r. wniosku pozwanej o zobowiązanie powoda do przesłania oryginału umowy pożyczki.

W oparciu o te zarzuty pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa i zasądzenia od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania za obie instancje. Alternatywnie pozwana wniosła o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

W uzasadnieniu apelacji podniesiono, że Sąd Rejonowy dokonał ustaleń w oparciu o twierdzenia i dokumenty powoda, które nie zostały złożone wraz pozwem, ale dopiero w toku postępowania. Z tego względu dowody te w oparciu o zasadę prekluzji dowodowej powinny zostać oddalone. Zaakcentowano, że powód nie wskazał okoliczności w jakich miała być zawarta umowa i nie przedstawił ewentualnego nagrania rozmowy.

Powód wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od pozwanej na swoją rzecz kosztów postępowania odwoławczego. W odpowiedzi na apelację podniósł, że apelacja stanowi jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu Rejonowego. Zarzut przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów nie został przy tym w żaden sposób uzasadniony. Podkreślił dopuszczalność zawierania umów pożyczki z konsumentami na odległość, za pośrednictwem strony internetowej.

Sąd Okręgowy zważył:

Odnosząc się do zarzutów pozwanej w pierwszej kolejności należy podkreślić, że zgodnie z art. 210§2 k.p.c. każda ze stron zobowiązana jest do złożenia oświadczenia co do twierdzeń strony przeciwnej dotyczących okoliczności faktycznych, zaś zgodnie art. 221 k.p.c. na pozwanym spoczywa obowiązek wdania się w spór co do istoty sprawy. W związku z tym wyjaśniono w orzecznictwie, że broniący się pozwany nie może ograniczyć się do stwierdzenia, że zaprzecza wszystkim faktom powołanym przez powoda, z wyjątkiem tych, które wyraźnie przyznał. Fakty i dowody

związane z konkretnymi okolicznościami, z którymi się pozwany nie zgadza powinien on wskazać, jeśli ma to służyć obronie jego racji, powinien się on ustosunkować do twierdzeń strony powodowej (por. wyroki Sądu Najwyższego z 11 lipca 2012 roku, II CSK 744/11, z 9 lipca 2009 roku, III CSK 341/08, z 17 lutego 2004 roku, III CZP 115/03, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 6 września 2013 roku, V ACa 435/13, wyroki Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 28 lutego 2013 roku, I ACa 1032/12 i z 5 kwietnia 2012 roku, VI ACa 1246/11). Brak wyraźnego odniesienia się na odpowiednim etapie postępowania do konkretnych twierdzeń powoda skutkować może przyjęciem ich na podstawie art. 230 k.p.c. za niezaprzeczone, a późniejsze ich kwestionowanie może okazać się nieskuteczne (por. art. 207§6 k.p.c., art. 503§1 zd. 3 k.p.c. czy art. 381 k.p.c.).

Strona powodowa już w samym pozwie zawarła szczegółowe twierdzenia dotyczące takich okoliczności jak sposób zawarcia umowy pożyczki, data akceptacji wniosku pozwanej o udzielenie pożyczki i data przelewu wniosku. Wyjaśniła jednocześnie, że przelana na rachunek bankowy pozwanej kwota 1 552,98 zł nie uwzględniała uiszczonych z góry prowizji w wysokości 361 zł. Podała też datę spłaty pożyczki (22.04.2016r.).

Pozwana, w sprzeciwie od nakazu zapłaty, nie kwestionowała tych wszystkich okoliczności (ograniczając się do ogólnego zaprzeczenia wszystkim okolicznościom przytoczonym w pozwie), zasadnie zatem Sąd Rejonowy uznał fakt zawarcia pożyczki na tak określonych warunkach za przyznany. Tym samym zasadnie też oddalił wniosek o zobowiązanie powoda do przedłożenia oryginału umowy pożyczki, skoro dokument ten miałby służyć ustaleniu pozostającej w rzeczywistości poza sporem okoliczności.

Trzeba też zauważyć, że prekluzja dowodowa jest ukształtowana w taki sposób, że nawet dowód spóźniony może zostać dopuszczony przez sąd orzekający, jeżeli nie spowoduje to zwłoki w rozpoznaniu sprawy. Przy wykładni przepisu art. 207 § 6 k.p.c. trzeba mieć na względzie treść art. 217 § 1 k.p.c. dającego prawo stronie do przytaczania okoliczności faktycznych i dowodów na uzasadnienie swoich wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej aż do zamknięcia rozprawy. W tym świetle art. 207 § 6 k.p.c. stanowi wyjątek od ogólnej zasady, co powoduje, że należy go stosować wyłącznie w ściśle określonych wypadkach, których dotyczy. Godzi się także zauważyć, że przepisy procesowe nie nakładają na powoda obowiązku, na etapie wniesienia pozwu, przewidywania hipotetycznych sposobów obrony strony przeciwnej i zgłaszania dowodów "na wszelki wypadek". Stosowanie przepisów art. 207 § 6 k.p.c. w przedmiocie dopuszczenia dowodów nie może być restrykcyjne i nie może skutkować wypaczeniem istoty wymiaru sprawiedliwości, lecz przede wszystkim ma zapewnić sprawność postępowania (por. np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 4 lipca 2018 r. I ACa 1276/17 LEX nr 2553165).

W świetle powyższego nie mogła się skutecznie skarżąca powoływać na naruszenie przez Sąd Rejonowy zasady prekluzji dowodowej tylko z tego powodu, że wszystkie dokumenty dotyczące sprawy nie zostały przez powoda dołączone do pozwu.

Niezależnie od tego trzeba też zwrócić uwagę, że reprezentowana przez fachowego pełnomocnika pozwana nie zgłosiła w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji zastrzeżenia w trybie art.162 k.p.c. do postanowienia dowodowego wydanego na rozprawie w dniu 9.03.2018 r.. Niezgłoszenie w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, w trybie art. 162 k.p.c., uchybienia procesowego Sądu uniemożliwia jego uwzględnienie na etapie rozpoznania apelacji. Zgodnie z art. 162 k.p.c. niepodniesienie przez stronę zarzutu naruszenia przepisów postępowania w sposób określony w tym przepisie oznacza bezpowrotną utratę tego zarzutu w dalszym toku postępowania, a więc także i w postępowaniu apelacyjnym, chyba, że chodzi o przepisy prawa procesowego, których naruszenie sąd powinien wziąć pod rozwagę z urzędu, albo że strona nie zgłosiła zastrzeżeń bez swej winy (wyrok SN z dnia 3 czerwca 2009 r., IV CSK 96/09, niepubl.; uchwała SN z dnia 27 października 2005 r., III CZP 55/05, OSNC 2006/9/144). Tym samym pozwana utraciła możliwość powoływania się w apelacji na ewentualną wadliwość oddalenia jej wniosku dowodowego.

Podsumowując, Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił istotne okoliczności zawartej przez strony umowy pożyczki. Z ustaleń tych wynika, że pozaodsetkowe koszty tej pożyczki mieściły się w granicach określonych w art.36 a ust.1 ustawy o kredycie konsumenckim. Nie mogło być więc umowy o sprzeczności umowy z zasadami współżycia społecznego (art.5 k.c.).

Prawidłowe były także ustalenia Sądu pierwszej instancji dotyczące cesji wierzytelności wynikającej z opisanej umowy pożyczki na rzecz powoda. Powód żądał już w pozwie dopuszczenia dowodu z umowy cesji wierzytelności, którą dołączył do pozwu. Pozwana, poza bezzasadnym powołaniem się na prekluzję dowodową, nie podniosła natomiast w apelacji jakichkolwiek argumentów podważających moc dowodową tego dokumentu.

Z tych wszystkich względów, gdy apelująca nie podważyła skutecznie zasadności roszczenia powoda, opartego o przepis art.720 k.c., orzeczono jak w sentencji na zasadzie art.385 k.p.c.

O kosztach postępowania orzeczono na zasadzie art.98 § 1 i art.108 § 1 k.p.c. w związku § 2 pkt 3 i § 10 ust.1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

SSO Tomasz Pawlik